

Sygn. akt V GC 1298/20upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

18 grudnia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu - V Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Izabela Foksińska

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2020 roku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T.**

przeciwko **TUZ Towarzystwu (...) z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego TUZ Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. kwotę 3.140,05 zł (trzy tysiące sto czterdzieści złotych i pięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego TUZ Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. kwotę 1.117,00 zł (jeden tysiąc sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt V GC 1298/20upr.

UZASADNIENIE

Wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 18 grudnia 2020 roku

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. złożył w dniu 24 lipca 2020 roku pozew, w którym wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego TUZ Towarzystwo (...) w W. kwoty 3.140,05 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł umowę leasingu (...), której przedmiotem był pojazd osobowy marki H. (...). Na jej podstawie finansujący zobowiązał się do nabycia przedmiotu leasingu i przekazania go powodowi do używania. Na mocy umowy leasingu korzystający zobowiązany był do dokonania w imieniu finansującego naprawy szkody. W dniu 29 kwietnia 2020 roku miała miejsce szkoda komunikacyjna w przedmiocie leasingu. Jej sprawcą była osoba, której ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC pojazdów mechanicznych udzielał pozwany. Pojazd został naprawiony w autoryzowanym salonie sprzedaży i stacji obsługi na potwierdzenie czego wystawiono powodowi fakturę VAT na kwotę 26.507,23 zł netto (32.603,95 zł brutto). Ponadto w związku ze szkodą wystawiono fakturę VAT na kwotę 797,56 zł netto (981 zł brutto) za wymianę opon, fakturę VAT na kwotę 4.211,88 zł netto (5.180,61 zł brutto) za najem pojazdu zastępczego oraz fakturę VAT na kwotę 98 zł brutto dotyczącą obowiązkowego badania technicznego. Pozwany przyznał odszkodowanie za naprawę pojazdu oraz wymianę ogumienia jedynie w wysokości netto. Powód nie zgodził się co do wybiórczego uwzględnienia 50% wartości podatku VAT jako odszkodowania należnego bezpośrednio powodowi. Pozwany bowiem uwzględnił 50% podatku VAT jedynie przy wypłacie odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego oraz badania technicznego. Dlatego powód wystosował w dniu 9 czerwca 2020 roku odwołanie, stanowiące jednocześnie wezwanie

do zapłaty. Powód jest podatnikiem czynnym podatku VAT. Z uwagi na to, że pojazd H. (...) o nr rej. (...) nie jest wykorzystywany wyłącznie do prowadzenia działalności gospodarczej – dla powoda jako podatnika – kwotę podatku naliczonego stanowi 50 % kwoty podatku wynikającej z faktury VAT otrzymanej przez podatnika. Pozwany, nie uwzględniając części podatku VAT, nie zlikwidował w pełni szkody. (k. 3-8)

Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Toruniu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodny z żądaniem pozwu. (k. 57)

Pozwany TUZ Towarzystwo (...) z siedzibą w W. złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o oddalenie powództwa w całości a także zasądzenie na rzecz pozwanego od powoda kosztów procesu. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany wskazał, że poszkodowanym jest właściciel pojazdu a nie powód jako korzystający z niego w ramach umowy leasingu. To bezpośrednio w majątku finansującego powstaje szkoda. Dla ustalenia osoby poszkodowanej nie ma znaczenia, w ocenie pozwanego, kwestia rozliczeń między leasingodawcą, leasingobiorcą a warsztatem naprawczym, a także warunki umowy leasingowej. Do odliczenia podatku VAT muszą zostać spełnione określone warunki. Jeśli więc poszkodowany – właściciel pojazdu, czyli leasingodawca – ma możliwość odliczenia podatku VAT, to odszkodowanie wypłacane jest w wysokości netto, jak w niniejszym przypadku. Pozwany wniósł o wydanie wyroku na posiedzeniu niejawnym. (k. 65-67)

W odpowiedzi na sprzeciw powód wskazał, że stanowisko wyrażone przez pozwanego jest niezgodne z obowiązującą linią orzeczniczą, w tym stanowiskiem Sądu Najwyższego. Naprawa została dokonana przez powoda i to na niego wystawiono fakturę VAT. Niemożliwym jest więc ujęcie przez firmę leasingową w swoich kosztach faktury VAT za naprawę pojazdu. Z istoty stosunku prawnego wynikającego z umowy leasingu wynika, że korzystający zobowiązany jest utrzymywać rzecz w stanie niepogorszonym, a więc to na nim spoczywa ciężar naprawy pojazdu a nie na leasingodawcy. Również z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że leasingobiorca winien być traktowany jako poszkodowany. Powód wniósł o wydanie wyroku na posiedzeniu niejawnym. (k.81-82)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 19 października 2017 roku (...) sp. z o.o. w T. (korzystający) zawarł z (...) sp. z o.o. w W. (finansujący) umowę leasingu (...). Na jej podstawie finansujący zobowiązał się, w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, do nabycia od Dostawcy na mocy Umowy Dostawy i przekazania korzystającemu przedmiotu leasingu – samochodu osobowego marki H. (...), rok produkcji 2017 – do użytkowania przez czas oznaczony (60 miesięcy) a korzystający zobowiązał się do przyjęcia przedmiotu leasingu do używania i zapłaty rat leasingowych oraz przestrzegania innych obowiązków wyrażonych w umowie.

dowody: umowa leasingu (...) – k. 20, protokół odbioru przedmiotu leasingu – k. 21-22, harmonogram leasingu – k. 22v.-23, Ogólne Warunki Leasingu – k. 24-29.

W dniu 29 kwietnia 2020 roku miało miejsce zdarzenie komunikacyjne, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki H. (...), będący przedmiotem umowy leasingu (...). Sprawcą szkody była osoba, której ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w wyniku szkód związanych z ruchem tych pojazdów, udzielał TUZ Towarzystwo (...) z siedzibą w W.. Ubezpieczyciel przyjął zgłoszenie szkody w dniu 23 kwietnia 2020 roku i nadał jej numer (...).

Bezsporne, nadto dowód: pismo pozwanego z dnia 30 kwietnia 2020 roku – k. 30.

W wyniku likwidacji szkody (...) sp. z o.o. w T. wystawiono następujące faktury VAT:

- 1) Nr FV/UP/945/20/H. za naprawę blacharsko lakierniczą pojazdu na kwotę łącznie 26.507,28 zł netto (32.603,95 zł brutto),
- 2) Nr FV/UP/984/20/H. za wymianę ogumienia na kwotę 797,56 zł netto (981 zł brutto),

3) Nr (...) za wynajmem pojazdu zastępczego N. (...) na kwotę 4.211,88 zł netto (5.180,61 zł brutto),

4) Nr (...) za wykonanie badania technicznego na kwotę 76,42 zł netto (95,00 zł brutto).

Bezsporne, nadto **dowód** : faktury VAT – k. 33-37.

Decyzją wydaną w dniu 2 czerwca 2020 roku TUZ Towarzystwo (...) przyznał odszkodowanie w wysokości 26.345,29 zł netto za naprawę auta. Ubezpieczyciel podał, że dokonał weryfikacji faktury VAT do wypłaconej kwoty – koszty robocizny zweryfikował do 4.846,29 zł netto zamiast widniejącej na fakturze kwoty 5.045,53 zł netto.

Decyzją wydaną w dniu 8 czerwca 2020 roku TUZ Towarzystwo (...) z siedzibą w W. przyznał odszkodowanie tytułem zwrotu kosztów badania technicznego w kwocie 86,21 zł, uwzględniając przy tym możliwość odliczenia 50% podatku VAT.

Bezsporne, nadto **dowody**: decyzja z dnia 2 czerwca 2020 roku wraz ze zweryfikowaną fakturą VAT – k. 38-40, decyzja z dnia 8 czerwca 2020 roku – k. 44, faktura VAT (...) - k. 36.

(...) sp. z o.o. w T., w dniu 3 czerwca 2020 roku, dokonał zapłaty całości podatku VAT wynoszącego 6.096,67 zł za fakturę nr (...). W tym samym dniu dokonał zapłaty kwoty 183,44 zł tytułem całości podatku VAT za fakturę (...)/H. oraz zapłaty kwoty 484,36 zł tytułem uiszczenia całości podatku VAT za fakturę (...).

Bezsporne, nadto **dowód**: potwierdzenie dokonania przelewu – k. 41-43.

TUZ Towarzystwo (...) ostatecznie uznał konieczność uiszczenia podatku VAT za fakturę nr (...) dotyczącą najmu pojazdu zastępczego.

Bezsporne.

Pismem datowanym na dzień 9 czerwca 2020 roku (...) sp. z o.o. w T. odwołał się od decyzji ubezpieczyciela i wezwał go do uiszczenia kwoty 3.140,05 zł stanowiącej 50% podatku VAT za fakturę nr (...) dotyczącą naprawy pojazdu (3.048,34 zł) oraz za fakturę nr (...) dotyczącą wymiany ogumienia pojazdu (91.72 zł) – w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. Wezwanie skierowano do TUZ Towarzystwo (...) z siedzibą w T. pocztą elektroniczną w dniu 9 czerwca 2020 roku oraz pocztą tradycyjną w dniu 10 czerwca 2020 roku.

Bezsporne, nadto **dowody** : pismo z dnia 9 czerwca 2020 roku – k. 45-47, korespondencja mailowa – k. 48, potwierdzenia nadania przesyłki – k. 49.

TUZ Towarzystwo (...) z siedzibą w W. odmówił dopłaty do odszkodowania.

Bezsporne, nadto **dowód**: pismo z dnia 30 czerwca 2020 roku – k. 50-51.

(...) sp. z o.o. w T. jest uprawniony do odliczenia 50% podatku VAT.

Bezsporne.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów przedłożonych przez strony postępowania, a także zgodnie z oświadczeniami uczestników postępowania. Sąd uznał je za wiarygodne, bowiem nie budziły one wątpliwości, a strony nie kwestionowały ich prawdziwości.

W niniejszej sprawie w zasadzie cały stan faktyczny był między stronami bezsporny, albowiem konflikt skupiał się wyłącznie na ocenie prawnej przedmiotowego roszczenia. Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za zdarzenie z dnia 29 kwietnia 2020 roku. Nie kwestionował także poniesionych przez powoda kosztów w związku z

tym zdarzeniem, a więc także kosztów widniejących na fakturze wystawionej w związku z naprawą pojazdu. Twierdził jednak, że poszkodowanym na skutek zdarzenia z dnia 29 kwietnia 2020 roku jest wyłącznie leasingodawca, to bowiem w jego majątku powstał uszczerbek majątkowy, a z uwagi na fakt, że jest on uprawniony do odliczenia całości podatku VAT, odszkodowanie winno ograniczać się do kwoty wypłaconej netto, zarówno co do kosztów naprawy uszkodzonego auta jak i wymiany jego ogumienia. Ponadto stosunek, jaki panuje w relacjach Finansującego oraz Korzystającego, nie może mieć wpływu na ustalenie osoby poszkodowanego. Wszelkie czynności, jakie powód podejmował w trakcie likwidacji szkody były podejmowane w imieniu finansującego.

W ocenie Sądu stanowisko pozwanego nie zasługiwało na uwzględnienie, w związku czym powództwo okazało się w pełni zasadne.

Przechodząc do rozważań prawnych należy wskazać, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art. 822 § 1 k.c.). Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych regulują przepisy ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2019r., poz. 2214 ze zm.), w dalszej części uzasadnienia nazywanej również ustawą. Zgodnie z art. 34 ust. 1 i 36 ust. 1 ustawy z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, a odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Ustalenie odszkodowania z ubezpieczenia OC następuje według ogólnych zasad, określonych w art. 361-363 k.c., z tym jedynie zastrzeżeniem, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest tylko do świadczenia pieniężnego, ograniczonego do wysokości, ustalonej w umowie, sumy gwarancyjnej (art. 822 § 1 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy). Stosownie zaś do treści art. 19 ust. 1 ustawy poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Ustawodawca nie zdefiniował pojęcia szkody. W doktrynie definiuje się je niejednolicie, choć przeważa stanowisko, że szkoda majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po wystąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek a stanem, jaki by zaistniał gdyby zdarzenie to nie nastąpiło. Naprawienie szkody, a więc i odszkodowanie, powinno obejmować wszystkie straty, które poszkodowany poniósł wskutek zaistnienia szkody (art. 362 § 2 k.c.). W orzecznictwie utrwalone zostało stanowisko, że dla pojęcia szkody ubezpieczeniowej należy sięgnąć do odpowiednich regulacji zawartych w kodeksie cywilnym. W myśl art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynika szkoda. Związek przyczynowy jest kategorią obiektywną i należy go pojmować jako obiektywne powiązanie „przyczyny” ze zjawiskiem określonym jako „skutek”. Ustawodawca wprowadzając w art. 361 § 1 k.c. dla potrzeb odpowiedzialności cywilnej, ograniczenie tej odpowiedzialności tylko za normalne – typowe, występujące zazwyczaj następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynika, nie wprowadza związku przyczynowego w rozumieniu prawnym odmiennego od istniejącego w rzeczywistości.

Zgodnie zaś z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Nie budzi wątpliwości, że skoro odszkodowanie pieniężne ma pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, to jego wysokość powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu.

Specyfika sporu w niniejszej sprawie sprowadza się do relacji, jaka powstała między leasingodawcą, leasingobiorcą a sprawcą zdarzenia wywołującego szkodę, a za nim ubezpieczycielem. Otóż rację należy przyznać powodowi, że w związku z zawarciem umowy leasingu na korzystającym spoczywa obowiązek utrzymywania rzeczy w należyтым stanie, w szczególności dokonywania jej konserwacji i napraw niezbędnych do zachowania rzeczy w stanie niepogorszonym, z uwzględnieniem jej zużycia wskutek prawidłowego używania oraz ponoszenia ciężarów związanych z własnością lub posiadaniem rzeczy. O obowiązkach tych wprost jest mowa w art. 709⁷ § 1 k.c. Realizacją tego przepisu są dodatkowo postanowienia ogólnych warunków leasingu, na mocy których korzystający ma obowiązek utrzymywania pojazdu w stanie zdatnym do użytku oraz dokonywania jakichkolwiek napraw przedmiotu leasingu oraz innych nakładów koniecznych za co koszt ponosi wyłącznie korzystający (§ 9 pkt 9.1 (...)), korzystający powinien sprawować należytą pieczę nad przedmiotem leasingu i korzystać z niego zgodnie z przeznaczeniem (§ 9.3 (...)), a w przypadku wystąpienia szkody korzystający winien dokonać w imieniu finansującego naprawy szkody wyłącznie we wskazanych przez finansującego punktach serwisowych (§ 11. 5 (...)).

Ustalenie kto jest poszkodowanym w konkretnym zdarzeniu winno być rozpatrywane indywidualnie, uwzględniając okoliczności danej sprawy. Szkada w rozpatrywanym przypadku jest szkodą częściową. Nie polega ona na zniszczeniu lub utracie mienia a na jego naprawieniu z uwagi na zobowiązanie z umowy leasingu. Szkada w tym ujęciu powstaje zatem w majątku posiadacza zależnego a nie właściciela pojazdu (leasingobiorcy) i nie polega na zmniejszeniu wartości uszkodzonego lub zniszczonego pojazdu lub jego pełnej utracie. Podobnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale wydanej w dniu 11 września 2020 roku w sprawie o sygn. akt III CZP 90/19. Sąd podziela przedstawioną tam argumentację. Powód w niniejszej sprawie dochodzi wypłacenia równowartości poniesionych przez niego kosztów rzeczywistej naprawy pojazdu. Warto również zauważyć, że to korzystający jest wyłącznie uprawniony do użytkowania przedmiotu leasingu, a powyższe uprawnienie staje się niemożliwym do wykonania bez stosownej naprawy. Sąd Najwyższy słusznie wskazał, że czym innym jest rzeczywista naprawa pojazdu, a czym innym dochodzenie hipotetycznych kosztów naprawy, których żądać może wyłącznie właściciel pojazdu, tj. leasingodawca. To on jest bowiem właścicielowym dysponentem auta. Korzystający natomiast jest posiadaczem zależnym, którego uprawnienia są ukształtowane w ten sposób, że może on niepodzielnie użytkować pojazd, z obowiązkiem dokonywania napraw i ponoszenia kosztów utrzymania pojazdu. Odnosząc się do zarzutu pozwanego, wyrażonego w sprzeciwie od nakazu zapłaty, to wskazać należy, że w § 11 ust. 5 (...) faktycznie znajduje się zapis, że w przypadku wystąpienia szkody korzystający jest zobowiązany do dokonania w imieniu finansującego naprawy, jednak w połączeniu z dalszymi zapisami (...), a także przepisami kodeksu cywilnego regulującymi uprawnienia stron umowy leasingu, nie ma to istotnego znaczenia dla ustalenia, czy faktura za naprawę może zostać wystawiona na powoda. Zgodnie bowiem z § 11.4 (...) jeśli kwoty uzyskane od zakładu ubezpieczeń nie wystarczą na pełne pokrycie szkód poniesionych przez finansującego, obowiązek ich wyrównania spoczywa na korzystającym, a stosownie do art. 709⁷ § 1 k.c. korzystający ponosi wszelkie ciężary związane z własnością lub posiadaniem rzeczy. Korzystający jest więc głównym i faktycznym dysponentem rzeczy. W związku z tym to on jest przede wszystkim zainteresowany naprawą pojazdu. Zobowiązany jest także dokonywać wszelkich formalności związanych z korzystaniem z danej rzeczy. Sąd nie ma wątpliwości, że skoro to powód ostatecznie poniósł wszelkie koszty związane z naprawą i eksploatacją pojazdu, także w przypadku wystąpienia w nim szkody, jako posiadacz zależny, to w okolicznościach danej sprawy ma status poszkodowanego. Warto w tym miejscu przytoczyć fragment w/w uchwały Sądu Najwyższego „skoro to leasingobiorca jest nabywcą usługi opodatkowanej podatkiem od towarów i usług, to finansujący nie może ująć w kosztach prowadzonej działalności gospodarczej wystawionej na korzystającego faktury, w tym ujętego w niej podatku VAT. Między stronami umowy leasingu nie ma zatem możliwości ani potrzeby rozliczenia części poniesionej przez korzystającego szkody w postaci ujętego w fakturze podatku od towarów i usług. Odrzucić należy stanowisko, jako zbędnie komplikujące praktykę obrotu i sprzeczne z istotą uprawnień leasingobiorcy, do wyłącznego korzystania z rzeczy oraz spoczywających na nim obowiązkach (art. 709⁷ § 1 k.c.), że faktury za usługi naprawcze powinny być każdorazowo wystawiane na finansującego, jako właściciela uszkodzonego pojazdu - nie on bowiem jest zobowiązany do ponoszenia kosztów likwidacji szkody częściowej w oddanym w leasing pojeździe.”

Zgodnie z art. 86a ust. 1-3 ustawy o podatku VAT z dnia 11 marca 2004 r. (tj. z dnia 9 grudnia 2019 r. , Dz.U. z 2020 r. poz. 106) w przypadku wydatków związanych z pojazdami samochodowymi kwotę podatku naliczonego, o której mowa w art. 86 ust. 2 ustawy, stanowi 50% kwoty podatku wynikającej z faktury otrzymanej przez podatnika. Do wydatków związanych z pojazdami samochodowymi, o których mowa w ust. 1, zalicza się wydatki dotyczące używania tych pojazdów na podstawie umowy najmu, dzierżawy, leasingu lub innej umowy o podobnym charakterze, związane z tą umową, inne niż wymienione w pkt 3. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania w przypadku gdy pojazdy samochodowe są wykorzystywane wyłącznie do działalności gospodarczej podatnika. Pojazd stanowiący przedmiot leasingu był wykorzystywany zarówno do celów prywatnych jak i do celów związanych z działalnością gospodarczą powoda. Powyższe nie było kwestionowane przez pozwanego. W związku z czym powód miał uprawnienie do odliczenia jedynie 50 % podatku VAT. Co do obowiązku wypłaty odszkodowania także w zakresie należnego podatku VAT wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale podjętej w składzie siedmiu sędziów z dnia 17 maja 2007 roku w sprawie III CZP 150/06 zaznaczając, że „odszkodowanie przysługujące na podstawie umowy ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu mechanicznego za szkodę powstałą w związku z ruchem tego pojazdu, ustalone według cen części zamiennych i usług, obejmuje kwotę podatku od towarów i usług (VAT) w zakresie, w jakim poszkodowany nie może obniżyć podatku od niego należnego o kwotę podatku naliczonego.” Powyższe w ocenie tutejszego Sądu jest zgodne z zasadą pełnej kompensacji szkody, a skoro powód jest poszkodowanym na skutek zdarzenia z dnia 29 kwietnia 2020 roku ma uprawnienie do żądania by pozwany jako ubezpieczyciel pokrył koszty podatku VAT, który powód zobowiązany jest uiścić.

Powód wskazał, że nie otrzymał od pozwanego zwrotu części podatku VAT wynikającego z faktury za naprawę pojazdu - w wysokości 3.048,34 zł oraz zwrotu części podatku VAT wynikającej z faktury za wymianę ogumienia - w wysokości 91,72 zł. Pozwany nie kwestionował twierdzeń strony inicjującej proces. Mając więc na uwadze powyżej przytoczoną argumentację oraz wskazane przepisy prawa, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę stanowiącą sumę nieuiszczonego przez pozwanego podatku VAT stanowiącego 50% naliczonego na wspomnianych fakturach podatku, tj. kwotę wynoszącą 3.140,05 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 czerwca 2020 roku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek wydano w oparciu o art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Przepis art. 481 § 1 k.c. stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych wskazuje, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Zgodnie jednak z ust. 2 tego przepisu w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Szkada miała miejsce w dniu 29 kwietnia 2020 roku i została zgłoszona w tym samym dniu, a pozwany dokonał weryfikacji należnego odszkodowania już w dniu 3 czerwca 2020 roku, a następnie w dniu 8 czerwca 2020 r. Pismem z dnia 9 czerwca 2020 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty stanowiącej równowartość dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia. Termin do wypłaty odszkodowania mijał zatem co najmniej z końcem dnia 23 czerwca 2020 Tak więc żądanie w zakresie odsetek powoda było w pełni uzasadnione. Pozwany nie kwestionował roszczenia w tym zakresie.

W punkcie drugim wyroku orzeczono o kosztach procesu zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., w myśl zasady odpowiedzialności za wynik sprawy, zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.117 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na zasadne koszty procesu strony powoda złożyły się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł ustalone zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie

opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz opłata sądowa od pozwu w wysokości 200 zł.